

Ο Κυριάκος Παπάγος, τα «κουφοντινάκια» και η Αριστερά

Αναδημοσίευση από commune.org.gr

του Πάνου Κοσμά

Όταν η πολιτική μνήμη ατονεί, μόνο ένα έντονο σοκ μπορεί να την επαναφέρει. Όταν η μνήμη της μιας παράταξης του ταξικού αγώνα ατονεί, είναι οι πράξεις της άλλης που την επαναφέρουν. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του είναι οι μεγάλοι χορηγοί μιας ιστορικής επανανοηματοδότησης του παρόντος που είναι σε πλήρη εξέλιξη. Και κοιτάξτε πόσες μνήμες και ιστορικές αναλογίες, από το μακρινό έως το πρόσφατο παρελθόν, ζωντάνεψαν και είναι στη σκέψη και τα χείλη χιλιάδων και χιλιάδων: Η θάτσερ και ο εφαρμοσμένος μητσοτακισμός της τριετίας '91-93', η χούντα και η Μεταπολίτευση, η ΕΡΕ και η αποστασία (με την εμβληματική της κραυγή: «Μητσοτάκη, κάθαρμα!»), ο Τραμπ και ο Όρμπαν, αλλά και ο γειτονικός ερντογανισμός, οι χρυσαυγίτες (που βρήκαν στέγη και λαμβάνουν ταχύρρυθμη εκπαίδευση επί ζωντανών στόχων μέσα στα κατασταλτικά σώματα)· και από την άλλη πλευρά: ο Μπόμπι Σαντς και ο Χόγκερ Μάινς, οι μάρτυρες απεργοί πείνας του Grup Yorum, ο Κουμής και η Κανελλοπούλου, η Σωτηρία Βασιλακοπούλου, ο Καλτεζάς και ο Γρηγορόπουλος.

Το χθεσινό διάγγελμα του Κυριάκου Μητσοτάκη προσφέρεται για ακόμη μεγαλύτερη διεύρυνση των ιστορικών αναφορών και αναλογιών. Ο Μητσοτάκης μίλησε σαν Παπάγος, σαν αρχηγός παράταξης που εμπνέεται από εμφυλιοπολεμικά προτάγματα: με βοναπαρτιστική έπαρση (εγώ είμαι ο «εγγυητής», εγώ είμαι το κράτος)· με εμφυλιοπολεμική μονομέρεια (όλη η «αλήθεια» των γεγονότων στη Νέα Σμύρνη συνοψίστηκε στον τραυματία αστυνομικό «συνάνθρωπο» – η αποδεδειγμένη αστυνομική κτηνωδία δεν θα

μπορούσε να τύχει οποιασδήποτε αναφοράς σε ένα εμφυλιοπολεμικό διάγγελμα)· με ευθεία υπόδειξη «εσωτερικού εχθρού»: τη νεολαία, που πρέπει να δημιουργεί κι όχι να καταστρέφει! Εν ολίγοις, ο Μητσοτάκης μίλησε με τη γλώσσα του στρατηγού Παπάγου – φυσικά κατ’ ιστορική αναλογία.

Ιδιαίτερα η στοχοποίηση της νεολαίας -συλλήβδην!- ήταν εντυπωσιακή και πέρα από κάθε προσδοκία. Όλο το τελευταίο διάστημα, ο φαιοκίτρινος και καλοταϊσμένος από τη λίστα Πέτσα συρφετός των καθεστωτικών μίντια εφηύρε τον όρο «κουφοντινάκια» για να «ταυτοποιήσει» πολιτικά -κατά το συμφέρον και δοκούν- όσους και όσες βρέθηκαν στις μαζικές κινητοποιήσεις υποστηρίζοντας το στοιχειώδες και αυτονόητο αίτημα του Δημήτρη Κουφοντίνα και διαδηλώνοντας για να μην υπάρξει στην Ελλάδα ο πρώτος νεκρός απεργός πείνας της Ευρώπης μετά το 1981 (Ήταν η «Καθημερινή» που έγραψε ότι οι διαδηλωτές δεν ήταν «δικαιωματικοί» αλλά «κουφοντινάκια»).

Η κατασκευή εσωτερικού εχθρού και η «ταυτοποίησή» του με αρνητικές σημασιοδοτήσεις είναι βασικός κανόνας όλων των «εμφυλιοπολεμικών» στρατηγικών της εξουσίας – και, φυσικά, όχι αποκλειστικότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Και ήδη, διεθνώς, η νέα ταυτοποίηση κάνει λόγο για «ισλαμοαριστερισμό» – στη θέση του «εβραιοκομμουνισμού» του Μεσοπολέμου. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, όμως, έχει ειδικές... ανάγκες, που, όπως θα πούμε παρακάτω, απορρέουν από τις ειδικές ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι, δεν δίστασαν να ταυτοποιήσουν τους/τις διαδηλωτές/τριες σαν οπαδούς της ατομικής τρομοκρατίας! Τραβηγμένο και απαράδεκτο, αλλά τι να πει κανείς όταν ο πρωθυπουργός το πάει ακόμη μακρύτερα στοχοποιώντας τη νεολαία εν γένει!

Ωστόσο, δεν πρόκειται για αστοχία: η «αλήθεια» τους είναι ευκόλως αναγνωρίσιμη. Έχουν, πέρα από κάθε αμφιβολία, στοχοποιήσει τη νεολαία. Υπουργοί δηλώνουν ότι θα ανοίξει το λιανεμπόριο στις 22 Μαρτίου (χρόνο που σύμφωνα με εκτιμήσεις επιδημιολόγων θα κορυφωθεί το τρίτο κύμα της πανδημίας!), τα σχολεία άνοιξαν και θα ξαναανοίξουν χωρίς κανένα μέτρο

προστασίας, αλλά τα πανεπιστήμια παραμένουν κλειστά επ' αόριστον για τους φοιτητές και ανοιχτά μόνο για τις δυνάμεις καταστολής. Γνωρίζουν τι έρχεται και τι σχεδιάζουν για το βραχυπρόθεσμο μέλλον και φοβούνται τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες και αντιστάσεις που μπορεί να πυροδοτηθούν από τον χώρο της πανεπιστημιακής νεολαίας, όπου τα ερείσματα της Αριστεράς παραμένουν αξιόλογα και επίφοβα – αν και εξασθενημένα. Αν ωστόσο αυτός ο φόβος είναι κατανοητός, μοιάζει τελείως ακατανόητη η στοχοποίηση της νεολαίας εν γένει που προσλαμβάνει τη μορφή ανοιχτής βεντέτας των ειδικών σωμάτων καταστολής με τη νεολαία. Τα «ντου» στις πλατείες και οι αγριότητες σε βάρος νεολαίων που σε συνθήκες καραντίνας έβρισκαν σε αυτές το καταφύγιο της απαγορευμένης κοινωνικοποίησης ήταν όλους τους τελευταίους μήνες επανειλημμένα. Όταν όμως ο πρωθυπουργός -και όχι σε τυχαία δήλωσή του αλλά σε διάγγελμά του- στοχοποιεί τη νεολαία, αυτό πρέπει να μας βάλει σε σκέψεις και χρήζει εξήγησης. Η ΔΑΠ εξακολουθεί να είναι πρώτη δύναμη -και με διαφορά- στα πανεπιστήμια, οι νεοφιλελεύθερες ιδέες (ατομικισμός κ.λπ.) κάνουν θραύση, ρεύμα αριστερόστροφης πολιτικοποίησης με ανησυχητική μαζικότητα δεν υπάρχει. Ποιος φόβος ή ποιο σχέδιο κρύβονται πίσω από την κυβερνητική «βεντέτα» με τη νεολαία;

.....

Στο σημείο αυτό πρέπει να θυμηθούμε τα βαριά υποκείμενα νοσήματα του ελληνικού καπιταλισμού και τους φόβους -ευρύτερα καθεστωτικούς και όχι απλώς κυβερνητικούς- για το τι θα σημαίνει ο συνδυασμός της «αποσωλήνωσης» της οικονομίας από την κρατική στήριξη (που επίκειται και έχει ήδη ξεκινήσει) σε συνθήκες που αντί για επαλήθευση των καλλιεργημένων προσδοκιών για αναπτυξιακό «μπουμ» και επούλωση των κοινωνικών πληγών της πανδημίας θα έχουμε διάψευση και αντί για την περίφημη «κανονικότητα», νέο κύκλο λιτότητας. Αρκεί να αναφέρουμε σε τίτλους τα εξής:

- Ο ελληνικός καπιταλισμός παραμένει κατ' ουσίαν χρεοκοπημένος, με χρέος που θα ξεπεράσει το 2020 το 200%

του ΑΕΠ. Στην ουσία βρίσκεται μέχρι νεωτέρας σε διεθνές πρόγραμμα διαχείρισης της χρεοκοπίας του. Γι' αυτό τον λόγο, η Ελλάδα είναι η χώρα όπου με το τέλος του κύκλου της πανδημίας θα επανέλθουν με δριμύτητα οι πολιτικές επανόδου στη «δημοσιονομική πειθαρχία» και στα πρωτογενή πλεονάσματα. Η ένταση του νέου κύκλου λιτότητας θα είναι ανάλογη της απόστασης που θα πρέπει να διανυθεί ανάμεσα σε γενικό δημοσιονομικό έλλειμμα 10% το 2020 και περίπου μηδενικό έλλειμμα στην μετά την πανδημία εποχή. Γι' αυτό βιάζεται ο Γεωργιάδης να ανοίξει το λιανεμπόριο ενώ κορυφώνεται το τρίτο κύμα της πανδημίας: οι εντολές από Βρυξέλλες είναι «αρχίστε να αίρετε τα μέτρα στήριξης και ετοιμαστείτε για νέο κύκλο περικοπών»!

- Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα της ΕΕ με διαρκώς αρνητικό ρυθμό συσσώρευσης του κεφαλαίου (δηλαδή αποσυσσώρευση) από το 2010, με ρυθμό αρνητικής συσσώρευσης στο «αναπτυξιακό» 2019 10,4%! Τα κέρδη ανέβαιναν σταθερά μέχρι και το 2019, αλλά σε συνθήκες εκτεταμένου κανιβαλισμού και εκατόμβης θυμάτων στην αστική στάση συνολικά. Το ελληνικό κεφάλαιο κερδοφορεί, αλλά σε μια όλο και πιο περιορισμέ νη βάση. Έχει μπει - και δεν βρίσκει την έξοδο για να βγει - σε κύκλο συρρικνούμενης αναπαραγωγής· ούτε καν απλής, πολύ περισσότερο διευρυμένης, που μέχρι την κρίση του 2008 ήταν η «φυσιολογική» κατάσταση του καπιταλισμού.
- Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα μεταξύ των 36 χωρών-μελών της ΕΕ και όσων έχουν οποιαδήποτε σύνδεση μαζί της (προενταξιακή διαδικασία ή ειδικό καθεστώς), περιλαμβανομένων και των χωρών των Βαλκανίων, όπου μειώνεται σταθερά το όριο της φτώχειας, επειδή μειώνεται σταθερά το μέσο ισοδύναμο διαθέσιμο εισόδημα των μισθωτών και όπου με τους εισοδηματικούς όρους του 2008 το ποσοστό της φτώχειας ήταν κατά το «αναπτυξιακό» 2019 42%! Πρόκειται για έκφραση αυτού του ιδιότυπου «εμφύλιου πολέμου» του κεφαλαίου κατά της εργασίας, ήπιου αλλά συστηματικού και μακροχρόνιου, που ύστερα από την κρίση της πανδημίας θα ενταθεί. Η διευρυμένη συρρίκνωση στην

αναπαραγωγή του κεφαλαίου συνδυάζεται, προϋποθέτει και συνεπάγεται τη διευρυνόμενη φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων του κόσμου της εργασίας. Είναι ο ορισμός της ταξικής πόλωσης, που γεννά τις ανάγκες για εμφυλιοπολεμικό λόγο, για γενικευμένη αστυνομοκρατία και για μετατόπιση στο κράτος «έκτακτης ανάγκης».

Τούτων δοθέντων, η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι ένα κράμα ταξικού ρεβανσισμού (ο καπιταλιστικός μινώταυρος απαιτεί περισσότερες ανθρωποθυσίες) και προληπτικής αντεπανάστασης. Δεν φοβούνται την Αριστερά καθαυτή, που είναι ακόμη καθηλωμένη από τα μετατραυματικά σύνδρομα της βαριάς ήττας του 2015· φοβούνται τη συνάντηση της Αριστεράς με τις νέες κοινωνικές εκρήξεις που αναπόφευκτα θα προκαλέσουν η νέα κρίση και ο νέος κύκλος λιτότητας. Και γιατί στοχοποιούν ιδιαίτερα τη νεολαία; Γιατί η διεθνής πείρα τεκμηριώνει πως η νεολαία είναι η δύναμη κρούσης στις κοινωνικές εκρήξεις των καιρών μας. Είναι μια πολιτική-σύμπτωμα κρίσης και αδυναμίας κι όχι δύναμης, μια πολιτική όμως εξαιρετικά επικίνδυνη.

.....

Όταν η μνήμη επανέρχεται, μια διαδικασία νέας πολιτικοποίησης έχει εκκινήσει. Το ταχύρρυθμο μάθημα Ιστορίας ισοδυναμεί με μια διαδικασία πολιτικοποίησης όπου «οι παλιοί θυμούνται και οι νέοι μαθαίνουν». Όχι όμως για να γίνουν σοφότεροι σε γνώσεις ιστορίας του κινήματος, αλλά για να προσεγγίσουν και απαντήσουν ερωτήματα που είναι επίσης στα χείλη χιλιάδων και χιλιάδων: τι είναι αυτή η κυβέρνηση; τι είναι αυτό που έχουμε απέναντί μας; πώς εξηγούνται αυτές οι κατά συρροήν πρακτικές που παραπέμπουν σε συνειδητή και «συντεταγμένη» επιβολή καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης», σε κοινοβουλευτική χούντα; Κυρίως όμως -και στη βάση των απαντήσεων στα προηγούμενα- πώς θα σταθούμε, πώς θα αντιμετωπίσουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη και την κατάσταση όπως διαμορφώνεται;

Αν το κέντρισμα για την εκκίνηση μιας διαδικασίας ιστορικής επανανοηματοδότησης του παρόντος και νέας πολιτικοποίησης είναι η ωμότητα των πολιτικών της κυβέρνησης Μητσοτάκη, και η κτηνωδία των αμολημένων πραιτοριανών της, το περιεχόμενό της θα είναι οι περισσότεροι και από αναγκαίες απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα. Σε αυτό το σύντομο σημείωμα επ' αφορμή τη «μάχη της Νέας Σμύρνης» και το πρωθυπουργικό διάγγελμα, μόνο μερικές σύντομες σκέψεις χωρούν:

- Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι κυβέρνηση του ωμού ταξικού ρεβανσισμού και της προληπτικής αντεπανάστασης. Δεν είναι μέρος κάποιας «δικομματικής κανονικότητας» της οποίας υποτίθεται το άλλο μέρος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι πλέον πολύ σημαντικό, όχι απλώς από θεωρητική αλλά από καθαρά πολιτική άποψη -επί ποινή απώλειας της αίσθησης της πραγματικότητας και αποξένωσης από τις σκέψεις και τα αισθήματα του κόσμου της Αριστεράς και των κινημάτων και σημαντικού μέρους του κόσμου της εργασίας- να εντοπίζουμε και να καταλαβαίνουμε τη διαφορά ανάμεσα στον ωμό ταξικό ρεβανσισμό της ΝΔ και της κυβέρνησης Μητσοτάκη και στην πολιτική ταξικής προδοσίας της ηγεσίας και του κομματικού μηχανισμού του ΣΥΡΙΖΑ. Όσοι φαντάζονται μια ομαλή αντικατάσταση της κυβέρνησης Μητσοτάκη από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ας αρχίσουν καλύτερα να σκέφτονται το ενδεχόμενο πολιτικών εκτροπών πολύ μεγαλύτερης κλίμακας από αυτές που ζούμε ήδη. Τα «κέντρα» του ελληνικού καπιταλισμού θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους, μέσω της κυβέρνησης Μητσοτάκη, ώστε να μην βρεθούν στην «ανάγκη» να αναθέσουν τις υποθέσεις τους στον εντελώς «ακατάλληλο» ΣΥΡΙΖΑ.
- Η κυβέρνηση αυτή πρέπει να πέσει το συντομότερο. Όχι με την τακτική του «ώριμου φρούτου» (τακτική κατάλληλη μόνο για να σαπίζουν πολιτικά όσοι την επαγγέλλονται και την υλοποιούν, ξενερώνοντας και απογοητεύοντας ταυτόχρονα τον κόσμο) αλλά από τα κάτω, από το «πεζοδρόμιο». Τη βάση για τη λύση του ελληνικού πολιτικού προβλήματος θα τη δώσει η μαζική και μαχητική κινητοποίηση απ' τα κάτω.

Το «Κάτω η κυβέρνηση του ταξικού ρεβανσισμού και της αστυνομοκρατίας» -ή όπως ήθελε προσαρμοστεί κατά τις προτιμήσεις των επιμέρους ρευμάτων της Αριστεράς- πρέπει να γίνει βασικό πολιτικό σύνθημα συγκυρίας. Μαζί με αυτό, πρέπει να επανέλθουν συνθήματα που κεντρίζουν την ιστορική μνήμη και καλλιεργούν τον ταξικό «διχασμό» με το καθεστωτικό μπλοκ, όπως το «Ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά» κ.λπ. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα υιοθετήσει αυτά τα συνθήματα γιατί είναι πολύ «διχαστικά» και γιατί αντίκεινται στην τακτική της κοινοβουλευτικής αναμονής των εκλογών και της τακτικής του «ώριμου φρούτου». Το ΚΚΕ δεν θα τα υιοθετήσει, επίσης, θεωρώντας τα «ρεφορμιστικά» – πιστό στη συνταγή να απέχει από τις κρίσιμες πολιτικές διακυβεύσεις της συγκυρίας ή να επιδεικνύει καθεστωτική σοβαρότητα με τη μέθοδο της απόδρασης στο ιστορικό επέκεινα του κομμουνισμού. Ωστόσο, τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ΚΚΕ θα παίρνουν όλο και πιο δυνατά το μήνυμα ότι η άρχουσα τάξη δεν σέβεται πλέον κανένα «συμβόλαιο» και κανείς δεν είναι στο απυρόβλητο. Η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι η μόνη που μπορεί και πρέπει να κάνει με τέτοια συνθήματα μαζική πολιτική σε μια συγκυρία που κάθε είδους πολιτικό και κοινωνικό συμβόλαιο ανατρέπεται, σε μια συγκυρία που ούτε το ΚΚΕ ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «ασφαλή» όπως πριν!

- Έχοντας απέναντί μας μια τέτοια κυβέρνηση και ένα σύστημα σε κρίση και έτοιμο να μετέλθει κάθε βρόμικου μέσου και κάθε κτηνωδίας, η συγκέντρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων ώστε να είναι αποτελεσματικές οι μάχες και οι αντιστάσεις που θα ανακόψουν την πορεία του αποκτά πλέον υπαρκτή σημασία! Αυτό στην παράδοσή μας λέγεται ενιαίο μέτωπο: χτυπάμε μαζί (οργανώνουμε και συμμετέχουμε από κοινού στις μάχες) ενώ συνεχίζουμε να βαδίζουμε χωριστά (να εργαζόμαστε και να οικοδομούμε πολιτικά υποκείμενα με διαφορετική στρατηγική). Ποιους αφορά αυτό; Εδώ πρέπει να είμαστε καθαροί: τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ25, την αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά, την αναρχία. Τι αφορά; Κοινές

δηλώσεις ενάντια σε συγκεκριμένες κυβερνητικές πολιτικές και κρατικές πρακτικές, κοινά καλέσματα σε πορείες και άλλα κινηματικά γεγονότα, κοινές πρωτοβουλίες για συγκεκριμένο στόχο/ους, κείμενα υπογραφών, οργανωτικές συνεννοήσεις για την αποτελεσματικότερη υλοποίηση όλων αυτών. Από αυτή την άποψη, η κοινή δήλωση ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΜΕΡΑ25 με αφορμή την απαγόρευση της πορείας στην επέτειο του Πολυτεχνείου ήταν πολύ θετικό γεγονός: αναπτέρωσε το ηθικό, έδωσε αυτοπεποίθηση, τόνωσε την αίσθηση της συντροφικότητας στους αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς, συνέβαλε στο να δοθεί αποτελεσματικά η μάχη. Τα κείμενα δικηγόρων και πανεπιστημιακών κ.λπ., με εκατοντάδες υπογραφές από όλο το αριστερό πολιτικό φάσμα -και πέραν αυτού- ήταν επίσης τέτοια θετικά παραδείγματα.

- Το ενιαίο μέτωπο ωστόσο δεν είναι μια υπόθεση παναριστερής συναδέλφωσης. Το δεύτερο, αναπόσπαστο συστατικό του, το «βαδίζουμε χωριστά», δεν έχει την παθητική έννοια ότι έχουμε διαφορετικές οργανώσεις και ανήκουμε σε διαφορετικά ρεύματα και αρνούμαστε να τις διαλύσουμε ή να αποστατήσουμε απ' αυτά. Το «βαδίζουμε χωριστά» δεν είναι υπόθεση δεύτερου ή απώτερου χρόνου – «τώρα δίνουμε τη μάχη ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και όλα τα άλλα τα αφήνουμε για αργότερα». Έχει την ενεργητική σημασία ότι «εδώ και τώρα», ταυτόχρονα με τη συγκέντρωση δυνάμεων και την ενότητα στη δράση, χτίζουμε διαφορετικές πολιτικές προοπτικές, οικοδομούμε διαφορετικά πολιτικά εργαλεία που εμπνέονται από διαφορετικές στρατηγικές, και όλα αυτά τα διεκδικούμε μέσα στον αγώνα, σε διάλογο -κυριολεκτικά και μεταφορικά- με τη μαζική πρωτοπορία του κινήματος. Γι' αυτό, το «βαδίζουμε χωριστά» δεν αφορά μόνο τη «διαφορετικότητα» των οργανώσεων και των στρατηγικών ιδεών: αφορά κατεξοχήν και πρωταρχικά το διαφορετικό τρόπο να κάνουμε πολιτική, τη διαφορετικά αντίληψη και σχέση με το κίνημα, την οργάνωσή του, τους στόχους του, τον διαφορετικό ρόλο που του επιφυλάσσει κάθε

στρατηγική. Ο ΣΥΡΙΖΑ καμία αντίρρηση δεν θα έχει με μια εικόνα παναριστερής συμπαράταξης ενάντια στον Μητσοτάκη την οποία θα κεφαλαιοποιεί πολιτικά υπάγοντάς την στην κοινοβουλευτική στρατηγική της επανόδου του στην κυβέρνηση με την τακτική του ώριμου φρούτου – το ότι μια τέτοια στρατηγική είναι, εκτός των άλλων, ανεδαφική είναι μια άλλη ιστορία. Έχοντας αποξενωθεί από κάθε κινηματική λογική, μια χαρά θα βολευόταν με το κινηματικό outsourcing και με συμβολικού χαρακτήρα και προπαγανδιστικής αξίας σχέσεις με «τα κινήματα», αρκεί το «πεζοδρόμιο» να μη γινόταν απειλητικό για τη στρατηγική του «ώριμου φρούτου» και για το σοσιαλδημοκρατικό του σχέδιο· αρκεί επίσης να δούλευε ξανά ο γνωστός καταμερισμός ρόλων: η αντικαπιταλιστική αριστερά το κινηματικό τρεχαντήρι και ο ΣΥΡΙΖΑ να καρπώνεται την πολιτική υπεραξία. Αν λοιπόν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κάποια καλή ιδέα για τις πολιτικές προοπτικές και τη στρατηγική στις οποίες θέλει να υπαγάγει το κίνημα και τις κοινωνικές αντιστάσεις, κι αφού θα τις διεκδικήσει «εδώ και τώρα» μέσα από τον τρόπο με τον οποίο θα σχετίζεται με αυτό και θα το αξιοποιεί, αν το ΚΚΕ θα πράξει αναλόγως σύμφωνα με τα δικά του σχέδια, ας μην είναι οι μόνοι...

- Για την αντικαπιταλιστική-επαναστατική αριστερά, το ζήτημα τι διδάχθηκε από την περίοδο 2010-2015, τι οικοδομεί και με ποια στρατηγική πυξίδα πορεύεται είναι, στη δεδομένη συγκυρία, εντελώς κρίσιμο. Αν δεν κάνει μεγάλες υπερβάσεις όσον αφορά αυτά τα ζητήματα, θα χάσει ξανά το τρένο μιας συγκυρίας, ίσως και ενός κρίσιμου νέου κύκλου ταξικών αγώνων. Όσοι αισθάνονται «επαρκείς» και «αυτοδύναμοι», πολιτικά, οργανωτικά και στρατηγικά, ας το ξανασκεφτούν... Είναι μια μεγάλη, ξεχωριστή συζήτηση, που δεν σηκώνει άλλη αναβολή. Η ιδιόρρυθμη «μακρά νόμιμος ύπαρξη» μικρών οργανώσεων που συντηρεί έναν αστερισμό αδυναμιών, μια αποθαρρυντική κατάσταση απλής -και ούτε καν- αναπαραγωγής μέσα σε μια γενικευμένη καθήλωση, έχει εκμετρήσει το ζην. (Στο

πλαίσιο ενός τέτοιου κειμένου δεν μπορούν περισσότερα απ' αυτό)

*Όσοι/ες διστάζουν επειδή θεωρούν αυτό το σύνθημα «πασοκικό», πρέπει να το ξανασκεφτούν: Το ΠΑΣΟΚ εγκατέλειψε οριστικά αυτό το σύνθημα ύστερα από την επάνοδό του στην εξουσία το 1994, όταν επικράτησε οριστικά στους κόλπους του ο σοσιαλφιλελευθερισμός και τροχοδρομήθηκε η «πορεία προς τη σύγκλιση», την εκπλήρωση των κριτηρίων και την είσοδο στην ΟΝΕ με υπουργό Οικονομικών τον Αλέκο Παπαδόπουλο, λίγα χρόνια πριν πάρει τη σκυτάλη ο Κώστας Σημίτης.